

Árnyékok

LÁBNYOMOK

Lábnymok,
fagyott képzetek,
jéggé hallgattatva
a mezőn, hol pipacsok
táncoltak a szélben,
zsurló csiklandozta
talpunk, gyengéden,
a fűben hevervén.

EGY ESTE MÁJUSBAN

Májusi estén
az ég egy darabja leszakadt.
Mély zuhanás
óceánok sötétjébe.
Végtelen üresség.
Elhagyatott lélek
reszket mennyország tornácán,
pokol kapujában.
Megtagadtatásban elhagyva
vad sas remeg láncra verten,
vágyakozva, hogy elveszett múltak
vad mezei fölé emelkedjék,
a kérést szégyellve,
túl büszkén, hogy könyörögjön,
önmagát vádolva
a csend súlypontját,
iránytűt keresve,
hogy a folyvást áramló,
magas hullámokat
legyőzze.

PACSIRTA

Mozdulatlanságba merült
szigetek, életszilánkok
az örök folyam fogságában.

Túl az erdő ködjében derengő
borús álmokon,
a fagyos éj árnyai által
sziklák közé ékelt fenyők
göcsörtös gyökereitől
sebzett ösvények
sarán is túl
pacsirta lebeg időtlen
végtelen táj felett
az ég kék tengerén,
élet és halál felett.

SZORONGÁS ÉS HIT FALAI

Élet fakad barna magban,
esőben fázó csendsóhaj,
csatornába cseppent harmat,
fájó, kongó visszhang.

Üres ölelés szégyenfoltja éget.

Sodródó sorsok,
síneken csikorgók.
Minden, mi számít
agyrémmé, képzelet.